

Sygn. akt VII K 491/13

RKS 600/4/13

KS 600/0017/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2014r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w L. w składzie:

Przewodniczący **SSR Justyna Krzysztofik - Skrzydłowska**

Protokolant Karolina Birulo

bez udziału Prokuratora

przy udziale oskarżyciela publicznego przedstawiciela Urzędu Skarbowego w L. st.kom.sk. S. C.

po rozpoznaniu w dniach 19 grudnia 2013r., 6 lutego 2014r. i 5 marca 2014r.

sprawy **M. K.**

urodz. (...) w L.

syna Z. i E. zd. D.

oskarżonego o to, że:

I. pełniąc w latach 2012-2013 funkcje prezesa Zarządu (...) Spółka z o.o. z siedzibą w L. przy ul. (...) utrudniał od dnia 20 lutego 2012r. do dnia 22 marca 2013r., tzn. do dnia wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutów w L. przeprowadzenie czynności sprawdzających uprawnionym pracownikom Urzędu Skarbowego we L. poprzez nie zastosowanie się do wezwań z dnia 02 lutego 2012r., 13 lutego 2013r., 12 marca 2012r., 23 kwietnia 2012r., 22 maja 2012r., 12 lipca 2012r., 07 sierpnia 2012r., 13 września 2012r. pomimo osobistego odbioru powyższych wezwań w dniu 10 lutego 2012r., 18 lutego 2012r., 23 marca 2012r., 27 kwietnia 2012r., 26 maja 2012r., 30 lipca 2012r., 24 sierpnia 2012r., 21 września 2012r. / potwierdził odbiór pełnomocnik E. K./ w sprawie złożenia w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania osobiście, bądź przez pełnomocnika- Deklaracji dla podatku od towarów i usług VAT-7 za okres od miesiąca października 2011r. do miesiąca sierpnia 2012r. oraz Ewidencji zakupu i sprzedaży VAT za okres od miesiąca października 2011 r. do miesiąca grudnia 2012r., czym naruszył normy prawa podatkowego określone w art. 99 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług, art. 155 § 1 i art. 274 a § 1 w zw. z art. 280 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 83 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

II. pełniąc w latach 2012-2013 funkcję Prezesa Zarządu (...) Spółka z o.o. z siedzibą w R. 1 uparczywie nie wpłacał w terminie i nadal na rachunek organu podatkowego – miejscowego Urzędu Skarbowego należnego podatku od towarów i usług VAT – 7 za miesiące: IX, X, XI, XII 2012r. oraz za miesiąc I 2013r. na ogólną wartość zobowiązania 48.356,00 zł, w tym: za miesiąc wrzesień 2012 roku kwoty 12.668,- za miesiąc październik 2012r. kwoty 7.584,- za miesiąc listopad 2012r. kwoty 7.559,- za miesiąc grudzień 2012r. kwoty 17.134,- za miesiąc styczeń 2013r. kwoty 3.411,-, czym naruszył normy prawa podatkowego określone w art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług, art. 5 i 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 9 § 3 k.k.s.

I. oskarżonego M. K. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 83 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 83 § 1 k.k.s. wymierza oskarżonemu karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przyjmując, że jedna stawka dzienna stanowi równowartość kwoty 60 (sześćdziesięciu) złotych;

II. oskarżonego M. K. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku stanowiącego wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 9 § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 57 § 1 k.k.s. wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 3.000 (trzech tysięcy) złotych;

III. na podstawie art. 34 § 1, 2 i 4 k.k.s. w zw. z art. 22 § 2 pkt 5 k.k.s. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk w zarządach i organach nadzorczych spółek handlowych oraz stanowiska prokurenta w spółkach handlowych na okres 2 (dwóch) lat;

IV. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 90,00 złotych i na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od opłaty.

Sygn. akt VII K 491/13 (VII W 622/13)

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. w latach 2012-2013 pełnił funkcję Prezesa Zarządu jednoosobowego (...) Spółka z o.o. z siedzibą w L. przy ul. (...). Przedmiot działalności powyższej Spółki był szeroki i obejmował w szczególności produkcję wyrobów z surowców niemetalicznych pozostałych, zagospodarowanie odpadów, gospodarowanie ściekami oraz wywóz i unieszkodliwianie odpadów, działalność usługową, handel hurtowy i komisowy, a także detaliczny oraz pośrednictwo finansowe.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. K. –k. 41, 86v-87,119v, informacje Krajowego Rejestru Sądowego- k. 97-102)

Począwszy od dnia 20 lutego 2012r. Spółka wzywana była w trybie przewidzianym art. 155 § 1 i art. 272 pkt 3 w zw. z art. 280 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa do złożenia brakujących deklaracji dla podatku od towarów i usług VAT-7 za okres od miesiąca października 2011r. do miesiąca sierpnia 2012r. oraz Ewidencji zakupu i sprzedaży VAT-7 za okres od miesiąca października 2011r. do miesiąca grudnia 2012r., celem przeprowadzenia przez uprawnionych pracowników miejscowo właściwego Urzędu Skarbowego w L. czynności sprawdzających.

Przez Urząd Skarbowy w L. wystosowane zostały- za każdym razem zaadresowane prawidłowo wezwania z dat: 02 lutego 2012r., 13 lutego 2013r., 12 marca 2012r., 23 kwietnia 2012r., 22 maja 2012r., 12 lipca 2012r., 07 sierpnia 2012r., 13 września 2012r. pomimo osobistego odbioru powyższych wezwań w dniu 10 lutego 2012r., 18 lutego 2012r., 23 marca 2012r., 27 kwietnia 2012r., 26 maja 2012r., 30 lipca 2012r., 24 sierpnia 2012r., 21 września 2012r. Wezwania odbierał osobiście M. K. odnotowując na zwrotnych potwierdzenia obioru funkcje Prezesa Zarządu Spółki, z wyjątkiem wezwania z daty 13 września 2012r, które odebrała jako pełnomocnik matka M. E. K..

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. K. –k. 41, 86v-87,119v, zeznania świadka S. O.-k. 27-28, wezwania –k. 2-20)

Pomimo prawidłowego doręczenia wezwań M. K. nie dostarczył obligatoryjnych deklaracji i ewidencji utrudniając w ten sposób od dnia 20 lutego 2012r. do dnia 22 marca 2013r., kiedy postanowiono mu zarzut przeprowadzenie czynności wyjaśniających zmierzających do ustalenia ewentualnego uszczuplenia należności budżetowych.

(dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. K. –k. 41, 86v-87,119v, zeznania świadka S. O. - k. 27-28)

Na przestrzeni 2012r. do dnia 2 października 2013r. M. K. figurował w Krajowym Rejestrze Sądowym jako Prezes Zarządu – organ uprawniony do reprezentacji Spółki. W dacie 2 października 2013r. postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu, IX Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego sprawie o sygn. WR.IX NS-REJ.KRS/(...) wskutek postępowania wszczętego z urzędu wykreślono M. K. jako osobę wchodzącą w skład zarządu wobec uzyskanej informacji o prawomocnym skazaniu wymienionego za przestępstwa, które zakazują piastowania funkcji prezesa spółki.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. K. –k. 41, 86v-87,119v, informacja KRS-k. 97-102, korespondencja z Sądu Rejestrowego – k. 111-117)

W latach 2012-2013 M. K. pełnił również funkcję Prezesa Zarządu (...) Spółka z o.o. z siedzibą w R. nr 1.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. K. –k. 18 z akt o sygn. VII W 622/13, 86v-87,119v , protokół z analizy karty kontowej -k. 3 akt o sygn. VII W 622/13)

Na przestrzeni 2012r. do dnia 24 grudnia 2013r. dokumentacja (...) spółki (...) prowadzona była we własnym zakresie, a jako adres przechowywania dokumentacji wskazano siedzibę Spółki.

(dowód: pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w L. –k. 92)

Zważywszy na reprezentację Spółki zobowiązanej na mocy przepisów art. 99 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług do składania deklaracji VAT-7 za okresy miesięczne, M. K. złożył po terminie wymagane deklaracje VAT-7 jednorazowo w dniu 28 lutego 2013r. wykazując podatek podlegający wpłacie na rachunek Urzędu Skarbowego w L.: za miesiąc wrzesień 2012 roku kwotę 12.668 zł, za miesiąc październik 2012r. kwotę 7.584 zł, za miesiąc listopad 2012r. kwotę 7.559 zł, za miesiąc grudzień 2012r. kwotę 17.134 zł i za miesiąc styczeń 2013r. kwotę 3.411 zł tj. ogólną wartość zobowiązania 48.356,00 zł. Pomimo wynikających wprost z ustawy terminów płatności, podatku uporczywie nie regulował.

(dowód: kserokopie deklaracji dla podatku od towarów i usług-k. 3-11 akt o sygn. VII W 622/13, protokół z analizy karty kontowej -k. 3 akt o sygn. VII W 622/13)

Z tytułu zaległości podatkowej do daty wyrokowania nie została uregulowana należność za miesiące październik i listopad 2012r. oraz styczeń 2013r w łącznej sumie 37.386 zł. Pozostały zaległy podatek uregulowany był w kwietniu 2013r. częściowo w drodze administracyjnej egzekucji komorniczej oraz w listopadzie i grudniu 2013r. częściowo wskutek dobrowolnych wpłat Spółki.

(dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. K. –k. 86v-87, pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w L. –k. 92)

W dniu 19 lipca 2013r. Spółka (...) złożyła przed Dyrektorem Izby Skarbowej w P. w Biurze Krajowej (...) Podatkowej w L. wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego w zakresie prawa do odliczenia podatku VAT od zakupów dokonanych przed rejestracją jako podatnik VAT. Prawomocnym postanowieniem z dnia 21 października 2013 r. wniosek pozostawiono bez rozpoznania.

(dowód: pisma Dyrektora Izby Skarbowej w P. Biura Krajowej (...) Podatkowej w L. – k. 94,109)

M. K. ma obecnie 42 lata. O wykształceniu średnim, z zawodu technik-ekonomista, jako prezes Zarządu Spółki M. zarabia miesięcznie 1500 zł netto. Jest żonaty, utrzymuje jednego pełnoletniego syna.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. K. –k. 40, 86)

M. K. był uprzednio karany sądownie. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 23 grudnia 2010r. (sygn. akt II K 443/10) skazany został za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. na karę 80 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki na równoważną kwocie 10 zł. Dalej, wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia

we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2011 (sygn. akt V Ks 9/11) skazany został za przestępstwo z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29.09.1994r. o rachunkowości na karę 50 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki na równoważną kwocie 20 zł. Następnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 1 czerwca 2012r. (sygn. akt II K 65/12) orzeczono wobec M. K. karę grzywny za przestępstwa z art. 62 § 2 k.k.s., art. 76§2 k.k.s., art. 56 §2 k.k.s. i art. 61§ 1 k.k.s. Za czyn karny skarbowy, tym razem z art. 83 § 1 k.k.s., M. K. skazany został kolejnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 14 czerwca 2012r. (sygn. akt II K 39/12) na karę 40 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki na równoważną kwocie 50 zł z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby. Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z daty 26 lipca 2012r. (sygn. akt VII K 794/12) skazał M. K. za czyn z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29.09.1994r. o rachunkowości na karę 60 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki na równoważną kwocie 20 zł.

Wobec wymienionego ponadto w dniu 10 maja 2013r. zapadł przed Sądem Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku (sygn. akt VIII W 1340/13) wyrok za wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. , którym wymierzono karę 300 zł grzywny.

Na przestrzeni 2013r. M. K. skazany został czterokrotnie- wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w L.: z dnia 20 lutego 2013r. za czyny z art. 54 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k. s. na karę 1000 zł grzywny (sygn. akt VII K 17/13), z dnia 20 lutego 2013r. za czyny z art. 56 § 2 k.k.s. na karę łączną 50 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki na równoważną kwocie 100 zł (sygn. akt VII K 45/13), z dnia 4 kwietnia 2013r. (sygn. akt VII W 74/13) za wykroczenie z art. 56 § 1 k.w. na karę 300 złotych grzywny oraz z dnia 21 czerwca 2013r. za przestępstwo z art. 183 § 4 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę jednego roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, nadto karę 150 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki na równoważną kwocie 20 zł. Ostatnim wyrokiem tegoż Sądu Rejonowego z dnia 18 września 2013r. (sygn. akt VII K 36/13) zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 20 grudnia 2013r. M. K. skazany został za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby oraz karę 50 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 20 zł.

(dowód: dane o karalności – k. 21-23 z akt o sygn. VII W 622/13, odpisy wyroków – k. 70-80b)

W toku prowadzonych odrębnie postępowań przygotowawczych przed Urzędem Skarbowym w L. M. K. w odniesieniu do zarzutu dotyczącego utrudniania przeprowadzenia czynności sprawdzających wyjaśnił, że istotnie wezwania do złożenia deklaracji dla podatku od towarów i usług otrzymywał, lecz na nie reagował głównie z braku księgowego firmy. Bez odzewu natomiast pozostała sugestia wyrażona wobec pracowników Urzędu o udostępnienie posiadanych dokumentów. Z zapewnienia, że pisemnie informował o złożeniu dokumentów po ich sporządzeniu wnioskował, że nie można zarzucać jego osobie niechęci dostarczenia dokumentów, których w spółce nie było. Podnosił również, że w okresie za który Urząd zażądał dokumentów Spółka (...) nie prowadziła żadnej działalności wynajmując jedynie powierzchownie magazynowe innemu przedsiębiorcy. Z tych względów koszty były wyższe od przychodów, toteż nie mogło dojść do uszczuplenia należności podatkowych. Zapewniając, o podjęciu działań zmierzających do uporządkowania dokumentacji Spółki i następnie złożeniu deklaracji wystąpił z wnioskiem o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności nie dopełniając jednak w dalszym okresie wymaganych formalności, co skutkowało skierowaniem do Sądu aktu oskarżenia o czyn z art. 83 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

W odniesieniu do powyższego zarzutu przed Sądem podtrzymując wyjaśnienia poprzednie na usprawiedliwienie podał ponadto, że wezwania odbierał, lecz nie musiał do nich się stosować, a to z uwagi na fakt, że na podstawie postanowienia z dnia 2 października 2013r. Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu, IX Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego został wykreślony z rejestru jako osoba wchodząca w skład zarządu wobec uzyskanej informacji o prawomocnym skazaniu oskarżonego za przestępstwa, które zakazują piastowania funkcji prezesa spółki. Oskarżony tłumaczył, że jako przedsiębiorca o niemożności zasiadania w organach spółek nie musiał wiedzieć, a skoro po przesyłaniu dokumentów Sąd Rejestrowy dokonywał wpisów to uważał, że wszystko jest w porządku. Argumentował, że powołane postanowienie, powoduje, że nie był prawidłowo wyznaczony do reprezentacji

Spółki (...) i w ostatnich latach zapadały względem niego wyroki będące wynikiem błędów sędziów. W powyższej sytuacji wywodził, że brak powodów do twierdzenia, iż nadal będzie wchodził w kolizję z prawem podatkowym.

W odniesieniu do zarzutu dotyczącego zwłoki w zapłacie podatku w ramach firmy (...) tłumaczył, że do zaległości podatkowej doszło z powodu braku możliwości odliczenia przez spółkę podatku VAT-7 z faktur zakupowych. Spółka dopełniła obowiązku rejestracji, lecz po terminie co było wynikiem wyłącznie błędów popełnionych przy składaniu deklaracji terminowej. Argumentował, że biuro rachunkowe, które rozlicza Spółkę stoi na stanowisku, że Spółka jako nie zarejestrowany jako czynny podatnik podmiot nie ma prawa do odliczenia podatku VAT, dlatego też nie dokonano takiego odliczenia i w wyniku tego właśnie doszło do zobowiązań o jakich mowa w zarzucie. Podał również, że jako Prezes zarządu Spółki M. wystąpił do Izby Skarbowej w P. o wydanie interpretacji przepisów podatkowych w powyższym temacie i uzyskał odpowiedź, z którą to nie miał czasu się zapoznać. Twierdził, że z powyższych względów nie można zarzucać jego osobie uchylania się od zapłaty zobowiązania podatkowego i winy.

W toku rozprawy głównej powyższe wyjaśnienia podtrzymał argumentując nadto, że zaległość jest przez Spółkę spłacana.

Sąd zważył, co następuje

Wnikliwa analiza wyjaśnień M. K. oraz weryfikacja ich treści w oparciu o ujawnione w toku rozprawy głównej pozostałe dowody zasadnymi czyni stawiane oskarżonemu zarzuty.

Dał Sąd wiarę wszystkim dokumentom zgromadzonym w aktach sprawy, bowiem ich treść przez strony nie była kwestionowana, podobnie ocenił Sąd zeznania świadka S. O., które zyskały charakter porządkujący.

Linia obrony dotyczy kilku różnych wątków mających zdaniem oskarżonego znaczenie dla możliwości przypisania podstaw odpowiedzialności karnej skarbowej w zakresie obu czynów i każdy z tych wątków był przedmiotem rozważań Sądu. Opisy obu czynów wskazują, że za każdym razem M. K. naruszał normy podatkowe dotyczące szeroko pojętych zobowiązań w zakresie konieczności rozliczania w formie deklaracji, a dalej regulowania podatku od towarów i usług prowadząc dany profil gospodarczy. Jak same opisy czynów wskazują chodzi za każdym razem o dwa różne podmioty gospodarcze: (...) sp. z o.o. z siedzibą w L. oraz (...) sp. z o.o. z siedzibą w R., w ramach których oskarżony pełnił funkcję prezesa zarządu.

Postawiony M. K. zarzut utrudniania w okresie od dnia 20 lutego 2012r. do dnia 22 marca 2013r. – kiedy przedstawiono zarzut, przeprowadzenia czynności sprawdzających przez uprawnionych pracowników Urzędu Skarbowego w L. dotyczy nie stosowania się do wezwań, którymi to oskarżony zobowiązywany był do przedstawienia Urzędowi Ewidencji zakupu i sprzedaży VAT-7, wobec ustalenia, że Spółka nie złożyła wymaganych deklaracji. Czynności sprawdzające w oczywisty sposób miały na celu ustalenie, czy nie doszło do uszczuplenia należności publicznoprawnej. Oskarżony potwierdził w wyjaśnieniach, że wezwania odbierał. Przyczyny natomiast, dla których do wezwań się nie stosował są przejawem ignorancji norm podatkowych.

Nie może stanowić usprawiedliwienia dla zaniechania złożenia wymaganych deklaracji i Ewidencji ani okoliczność, że wówczas Spółka nie posiadała księgowego, który złożyłby wymagane dokumenty, ani wykreślenie oskarżonego z rejestru przedsiębiorców jako prezesa zarządu Spółki w konsekwencji skazania w przeszłości za czyny, które uniemożliwiają zajmowanie takiej funkcji.

(...) spółki z o.o. prowadzi zarząd (art. 201§1 k.s.h.), a pracami zarządu kieruje prezes. Jeżeli spraw spółki jako płatnika w szczególności podatku od towarów i usług nie powierzono innej osobie odpowiedzialnej za obliczanie, pobieranie i odprowadzanie podatków i nie doszło do wskazania takiej osoby stosownie do art. 31 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r.-Ordynacja podatkowa, to właśnie prezes zarządu spółki jest osobą zajmującą się sprawami gospodarczymi w powyższym zakresie.

Z wyjaśnień M. K., który na datę czynu tj. czasokres od dnia 20.02.2012r. do dnia 22.03.2013r. figurował w KRS jako prezes zarządu Spółki, wynika wprost, że w podanym okresie innej osoby odpowiedzialnej za rozliczenia dla celów podatkowych nie było, toteż odpowiedzialnym za złożenie niezbędnych deklaracji i Ewidencji jest nikt inny tylko M. K.. Sam oskarżony z resztą odbierając wezwania nanosił obok podpisu pieczęć tytułując się prezesem zarządu.

Istotnie Sąd Rejestrowy postanowieniem z daty 2 października 2013r. wykreślił M. K. z KRS wobec niemożności piastowania funkcji prezesa zarządu z racji przytoczenia przez tenże Sąd zapadłych w przeszłości wyroków skazujących, w szczególności za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. Z okoliczności jednak, że M. K. funkcji tej sprawować nie mógł nie wynika, że nie ponosi odpowiedzialności za czyny, w tym sięgające czasokresu przed wydaniem postanowienia, związane z niestosowaniem się do uregulowań kodeksu karnego skarbowego w ramach faktycznie prowadzonej Spółki.

Trafnie powołuje oskarżyciel publiczny w podstawie kwalifikacji prawnej czynu art. 9 § 3 k.k.s. Na podstawie powyższego przepisu ustawodawca wprowadza odpowiedzialność jak za sprawstwo podmiotu, który na podstawie faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi osoby prawnej. Chodzi tu o samodzielne zajmowanie się cudzimi sprawami gospodarczymi nawet bez zlecenia. Jeśli chodzi o prezesa zarządu spółki to prowadzi on jako członek zarządu wszelkie sprawy spółki, chyba, że określone sprawy powierzono innemu członkowi zarządu albo kierownikowi jednostki organizacyjnej spółki lub jej pracownikowi bądź wyznaczono, choćby poprzez czynność faktyczną wyrażającą wolę organu spółki, inną osobę odpowiedzialną za te czynności.

(tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002r. IV KK 164/02 oraz „Odpowiedzialność karna skarbową osoby zajmującej się sprawami gospodarczymi” autorstwa M. Z. ABC nr (...))

Jak sam podał oskarżony brak było innej osoby odpowiedzialnej za sprawy finansowe i gospodarcze Spółki toteż czynności te, w tym prowadzenie Ewidencji i składanie deklaracji obciążały jego osobę. Nie wykonując powyższego obowiązku naruszył przepis art. 99 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług oraz art. 155 § 1 i art. 274a § 1 w zw. z art. 280 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa.

Oskarżony używając pieczęci Prezesa Zarządu i odbierając korespondencję czuł się osobą uprawnioną do jej odbioru- skoro to czynił, a dalej świadomy był odpowiedzialności związanej z koniecznością złożenia w Urzędzie Skarbowym deklaracji i Ewidencji. Obowiązkom tym uchybił utrudniając czynności sprawdzające mające zasadnicze znaczenie dla ustalenia zaistnienia uszczuplenia należności publicznoprawnej wskutek działalności Spółki (...).

Wątek dotyczący wydanego postanowienia, to kolejny z argumentów wykorzystany przez oskarżonego dla lansowania wykrętej linii obrony. Skoro chodzi o utrudnianie czynności sprawdzających do daty 22 marca 2013r., a postanowienie zapadło w dniu 2 października 2013r. to tylko zła wola i ignorancja były powodem nie stosowania się do otrzymanych wezwań w nakreślonych przez urząd skarbowy terminach. Brak dokumentacji, której przedłożenia żądał urząd skarbowy w konsekwencji nie stosowania się do wezwań utrudnił czynności kontrolne, toteż zarzut stawiany M. K. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 83 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. jest słuszny, a wina nie budzi wątpliwości.

Nagannie wobec powyższego ocenić należało zarzuty z toku rozprawy podnoszone przez oskarżonego pod adresem Sądów wydających poprzednie rozstrzygnięcia. Oczywistym jest, że każdym wyrokiem ustalana jest odpowiedzialność karna w odniesieniu do zachowania konkretnej osoby fizycznej, a przy tym wydaje się zapominać oskarżony, że szereg wyroków dotyczy jego działalności, lecz jako prezesa zarządu innych spółek aniżeli (...) Jedynka.

W odniesieniu do drugiego zarzutu – popełnienia wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art.9 § 3 k.k.s. M. K. złożył wyjaśnienia wykrętne, podjął próbę manipulacji w zakresie treści dokumentów gromadzonych przez Sąd dla rozstrzygnięcia sprawy. Otóż obowiązkiem oskarżonego jako Prezesa Spółki – tym razem M. było złożenie wymaganych prawem podatkowym - w szczególności art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług oraz art. 5 i 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa., deklaracji dla

tego rodzaju podatku, a następnie odprowadzenie na rzecz Skarbu Państwa powstałej należności podatkowej. Jeżeli oskarżony- co podkreśla miał wątpliwości odnośnie podstaw obliczania podatku VAT od zakupów dokonanych przed rejestracją jako podatnik VAT, to oczywiście miał prawo wystąpić z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego w powyższym zakresie. Wprawdzie oskarżony z takim wnioskiem wystąpił, lecz nie dołożył staranności w uzyskaniu takiej interpretacji.

Z wyjaśnień czytać by można, że oskarżony pismo w tym przedmiocie z Izby Skarbowej otrzymał, lecz nie zapoznał się z jego treścią z braku czasu, to jak wynika z pism uzyskanych bezpośrednio przez Sąd dla potrzeb niniejszego postępowania oskarżony nie dochował wymogów formalnych, by Izba Skarbowa mogła zająć stanowisko w przedmiotowej sprawie. Jest przy tym niekonsekwentny, bowiem albo powinien dla ochrony słuszych interesów podjąć starania o uzyskanie takiej interpretacji albo nie zwlekać ze złożeniem deklaracji, a następnie uregulować należność podatkową. Akta sprawy wskazują natomiast, że oskarżony po terminie zbiorczo, ale złożył wymagane deklaracje, lecz uchylał się z płatnością należności podatkowej, która to jak okazało się wbrew pierwszym wyjaśnieniom powstała. Niwelowanie zaległości zainicjowane było częściowym jej ściąganiem w drodze egzekucji komorniczej, a następnie należność regulowana była wybiórczo, nieregularnie przez Spółkę w listopadzie i grudniu 2013r.

Oskarżony od dawna trudni się prowadzeniem działalności gospodarczej i nabrał w tej sferze niewątpliwie doświadczenia, stąd doskonale wiedział o obowiązku regulowania zobowiązań podatkowych. Zaległe deklaracje ustalające wysokość należności z tytułu podatku od towarów i usług złożone zostały w dniu 28 lutego 2013r., a spłatę oskarżony rozpoczął dopiero w listopadzie i grudniu 2013r., długo po przedstawieniu zarzutów w przedmiotowej sprawie, nie dbając o rozstrzygnięcie wniosku złożonego w Izbie Skarbowej. Powyższe zachowanie jest przejawem uporczywości w nieregulowaniu należności podatkowych w rozumieniu art. 57 § 1 k.k.s. Trafnie przy tym oskarżyciel publiczny obok powyższego przepisu statuuje podstawy odpowiedzialności M. K. w oparciu o omawiany powyżej art. 9 § 3 k.k.s., a także art. 6 § 2 k.k.s. – dotyczący instytucji czynu ciągłego, a to z racji zaniechania uiszczania podatku naliczanego miesięcznie w określony przedziale czasowym.

Stopień społecznej szkodliwości obu czynów, o jakim mowa w art. 53 § 7 k.k.s., jest znaczny. Niestosowanie się do wezwań niosło za sobą realną obawę uniknięcia obowiązku wyliczenia i uiszczenia należności publicznoprawnej, zaś uporczywe nieregulowanie podatku dotyczy istotnej sumy. Oskarżony czynów dopuścił się jako podmiot gospodarczy prowadzący interesy w ramach dwóch różnych podmiotów prawnych, przy okazji której to działalności za każdym razem podejmował zabiegi skierowane przeciwko obowiązkowi regulowania podatku VAT.

Za okoliczności obciążające wymiar kar Sąd przyjął uprzednia karalność, w szczególności przeciwko przepisom kodeksu karnego skarbowego. Za łagodzącą w odniesieniu do wykroczenia skarbowego częściową spłatę zadłużenia. Okoliczności łagodzących w odniesieniu do zarzuczonego przestępstwa skarbowego Sąd się nie doszukał.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności oraz dyrektywy wymiaru kary z art. 12 § 1 i 2 k.k.s. i art. 13 § 1 k.k.s. Sąd za przestępstwo skarbowe orzekł karę 150 stawek dziennych grzywny, zaś za wykroczenie skarbowe karę 3000 zł. Dolegliwość kar jest adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynów. Czyn z art. 83 § 1 k.k.s. jest zagrożony grzywną do 720 stawek dziennych, zaś czyn z art. 57 § 1 k.k.s. - grzywną do 27.600 zł. Z powyższych względów wymierzone M. K. kary nie mogą uchodzić za surowe, zwłaszcza w odniesieniu do uprzedniej karalności, kiedy to orzekano kary grzywny w łagodniejszym wymiarze, które jak pokazuje przedmiotowe postępowanie dla wdrażania oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego okazały się zupełnie nieskuteczne. Orzekanie sankcji w niższych wymiarach byłoby nieuzasadnionym premiowaniem sprawcy, który notorycznie wchodzi w konflikt z prawem, w szczególności normami prawa podatkowego oraz dopuszcza się przestępstw przeciwko mieniu.

Sąd uznał, że kary w powyższych rozmiarach spełnią względem oskarżonego cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz stanowią zasłużoną dolegliwość.

Wysokość jednej stawki dziennej kary grzywny orzeczonej za przestępstwo skarbowe Sąd określił w oparciu o art. 23 § 3 k.k.s. na kwotę 60 zł.

Analizując dane co do uprzedniej karalności M. K. w aspekcie zarzutów stawianych w tej sprawie, gdzie za tego rodzaju czyny nie jest skazywany po raz pierwszy, Sąd na podstawie art. 34 § 1, 2 i 4 k.k.s. w zw. z art. 22 § 2 pkt 5 k.k.s. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk w zarządach i organach nadzorczych spółek handlowych oraz stanowiska prokurenta w spółkach handlowych na okres 2 lat. Podkreślić należy, że M. K. jako osoba faktycznie pełniąca funkcję prezesów zarządów różnych spółek kapitałowych prawa handlowego funkcji tej nie wykonywał zgodnie z gospodarczą rolą wynikającą z uregulowań k.s.h. Nie dbał o rzetelność w prowadzeniu dokumentacji, co obrazują nie tylko czyny, za które zostaje skazany przedmiotowym wyrokiem, ale wcześniejsze dotyczące naruszeń ustawy z dnia 29 września 1994r. o rachunkowości, przepisów art. 83 § 1 k.k., art. 62 § 2 k.k.s., art. 56 § 2 k.k.s., art. 76 § 2 k.k.s., art. 61 § 1 k.k.s., art. 54 § 3 k.k.s. Nie płacił terminowo należności publicznoprawnych. Podstawowe obowiązki ignoruje. Jak wynika z aktualnych danych o karalności oraz dołączonych do akt odpisów wyroków i zawartych w nich opisów czynów od 2008r. zajmując się sprawami gospodarczymi postępuje sprzecznie z prawem. Oskarżony obecnie nie daje gwarancji prowadzenia działalności w ramach kapitałowych spółek handlowych z poszanowaniem norm prawa i dla efektywnego wdrożenia do przestrzegania powyższych zasad w przyszłości koniecznym jest jego wyeliminowanie z obrotu gospodarczego jako podmiotu mającego wpływ na procesy decyzyjne i prowadzenie spraw podmiotów gospodarczych zarówno w organach zarządzających, nadzorczych, jak i prokurze.

Na podstawie reguły procesowej wyrażonej w art. 627 kpk w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 90,00 złotych i na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od opłaty uwzględniając konieczność regulowania zaległości i orzeczonych grzywien oraz wysokość deklarowanego miesięcznego dochodu.